

មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា

BMI0160

សម្ភាសន៍ជាមួយឈ្មោះ ស៊ាន សុភី ភេទស្រី អាយុ៥១ឆ្នាំ

មុខងារនៅសម័យខ្មែរក្រហម: នារីកងចល័ត

ស្រុកកំណើតភូមិព្រះនេត្រព្រះ ឃុំព្រះនេត្រព្រះ ស្រុកព្រះនេត្រព្រះ ខេត្តបន្ទាយមានជ័យ
សព្វថ្ងៃរស់នៅភូមិស្រះកើត ឃុំព្រះនេត្រព្រះ ស្រុកព្រះនេត្រព្រះ ខេត្តបន្ទាយមានជ័យ

ថ្ងៃទី១៧ ខែមិថុនា ឆ្នាំ២០១១

សម្ភាសន៍ដោយ: ហ៊ុន សុផានី

០០:៤២:២៥

១ ៦ ទំព័រ

ធានី : ថ្ងៃនឹង ថ្ងៃទី១៧ ខែមិថុនា ឆ្នាំ២០១១ ។ ខ្ញុំឈ្មោះ ធានី ខ្ញុំមកពីខាងមជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា ហើយខ្ញុំចុះមកនេះ ខ្ញុំចង់សាកសួរមើលពីប្រវត្តិរបស់ម៉ែ ដែលម៉ែបានឆ្លងកាត់កាលពីសម័យខ្មែរក្រហម ។ ហើយប្រវត្តិរឿងរ៉ាវទាំងអស់នេះ ខ្ញុំសុំយកមកសរសេរជាសៀវភៅក៏ដូចជាទុកឲ្យក្មេងជំនាន់ក្រោយ ឬអ្នកស្រាវជ្រាវផ្សេងៗ កាត់ស្រង់យល់រឿងសម័យខ្មែរក្រហមនឹង ហើយទុកឲ្យក្មេងក្រោយៗតទៀត បានមើលបានដឹងរឿងនឹងដែរ ។ ចឹងដំបូងខ្ញុំសុំថតជារូបក៏ដូចជាថតជាសម្លេងបានទេ?

សុភី : (សើច) ។

ធានី : ម៉ែមានឈ្មោះអីដែរ?

សុភី : ខ្ញុំឈ្មោះ សុភី ។

ធានី : អីគេសុភី?

សុភី : ស៊ាន សុភី ។

ធានី : ឆ្នាំនឹងម៉ែអាយុប៉ុន្មានហើយ?

សុភី : ខ្ញុំ៥១ ហើយ ។

ធានី : មានស្រុកកំណើតនៅណាដែរ?

សុភី : នៅភូមិស្រះ ។

ធានី : ភូមិស្រះចឹង?

សុភី : ឃុំព្រះនេត្រព្រះ ។

ឆានី : មិនមែនភូមិស្រែះកើតទេ?
 សុភី : ស្រែះខាងកើត ។
 ឆានី : ឃុំ?
 សុភី : ឃុំព្រះនេត្រព្រះ ស្រុកព្រះនេត្រព្រះ ខេត្តបន្ទាយមានជ័យ ។
 ឆានី : ឪពុកឈ្មោះអីគេ?
 សុភី : សយ សៀក ។
 ឆានី : ឈ្មោះម៉ែ ឈ្មោះ សា សុភី ឬសៀក សុភី?
 សុភី : ស៊ានៗ សុភី ។
 ឆានី : ដល់ពេលឪពុក?
 សុភី : សយ សៀក ។
 ឆានី : កាត់នៅរស់ទេ?
 សុភី : ខូចអស់ហើយ ។
 ឆានី : ស្លាប់ពេលណា?
 សុភី : ខូចបាន២ឆ្នាំ អី!ម៉ាឆ្នាំទើបនឹងខូចឆ្នាំទៅមិញ ។
 ឆានី : ម្តាយម៉ែឈ្មោះអី?
 សុភី : ម៉ែ រ៉ាន់ ទីន ។
 ឆានី : កាត់នៅរស់ទេ?
 សុភី : ខូចអស់ហើយ ខូចមុនពុកម៉ាឆ្នាំ កាត់សម័យសង្គ្រាម សម័យវែកដី ។
 ឆានី : កាត់ស្លាប់ដោយសារអីគេ?
 សុភី : កាត់ជម្ងឺឆាប់នឹងស្លាប់ដៃជើង លើសឈាម ។
 ឆានី : បងប្អូនម៉ែមានប្អូននាក់?
 សុភី : បងប្អូនខ្ញុំមាន៨ ៩ ខូចសម័យអាពាហ៍ពិពាហ៍ ។
 ឆានី : ស្រីប្អូន ប្រុសប្អូន?
 សុភី : ស្រី៥ ប្រុស៣ ។
 ឆានី : ចុះខូច១?
 សុភី : ខូច១ ។
 ឆានី : ប្រុសហើយស្រី?

សុភិ : ប្រុស ។
 ធានី : ស្ទាបដោយសារអីគេសម័យអាពាហ៍?
 សុភិ : គ្រូន ជម្ងឺគ្រូនអត់ថ្នាំលេប សម័យនោះមិនមានថ្នាំអីទេ គ្នាលឺៗដល់រ៉ាំរ៉ៃទៅ ។
 ធានី : មិនរៀបគ្រួសារពេលណាទៅ?
 សុភិ : ខ្ញុំ ៨០ គត់ ។
 ធានី : គាត់ឈ្មោះអីគេគ្រួសារ?
 សុភិ : ចិន សារីន ។
 ធានី : សម័យមានកូនប៉ុន្មាននាក់ដែរ?
 សុភិ : ខ្ញុំនោះ៧ ។
 ធានី : ៧នាក់ ស្រីប៉ុន្មាន ប្រុសប៉ុន្មាន?
 សុភិ : ស្រី១ ប្រុស៦ ។
 ធានី : បានរៀន បានសូត្រអីទេ?
 សុភិ : រៀន ។
 ធានី : រៀននៅណាដែរ?
 សុភិ : រៀនទាល់នេះនឹង រៀនមិនចេះ ខ្ញុំអត់បានរៀនទេ ធំឡើងទាល់តែវែកដី ឡើងទាល់តែបាន
 គ្រួសារ ទទេរ ។
 ធានី : ចិនរៀបគ្រួសារនៅសម័យខ្មែរក្រហម?
 សុភិ : ទេ! សម័យយួនចូលហើយ រៀនណាមចូល ៨០ គត់ ។
 ធានី : ពេលសម័យខ្មែរក្រហមមិនអាយុប៉ុន្មាន?
 សុភិ : មិនដឹងអាយុប៉ុន្មាន ១៦ ។
 ធានី : កាលពេលមិនអាយុប៉ុន្មាននឹងមិននៅក្នុងភូមិរហូត?
 សុភិ : អត់ដែលបាននៅភូមិផង ចេញ ។
 ធានី : តែដំបូង មុនខ្មែរក្រហមចូលមក មិននៅក្នុងភូមិទេ?
 សុភិ : នៅក្នុងភូមិ ។
 ធានី : នៅក្នុងភូមិ ដល់ពេលណាទៅ?
 សុភិ : ដល់ខ្មែរក្រហមចូលមក គេប្រើយើងឲ្យវែកដី លើកទំលប់ ចេញទាល់តែពួករៀនណាម
 ចូល ។

ឆានី : អ្នកណាគេអ្នកហៅម៉ីនទៅ ចាំឈ្មោះទេ?

សុភី : ចុះបើអត់ចាំ ពួកនិរតី ប្រើមិនថាមានប្រើក្លាម្នាក់ណា ក្លាច្រើន ធ្វើម៉េចចាំ សុទ្ធតែពួកអ្នក
មកពីនិរតី មិនមានភូមិយើង ។

ឆានី : ចង់និយាយថា នៅភូមិម៉ីនកាលខ្មែរក្រហមចូលមកនឹង ពួកនិរតីមកមុនគេ?

សុភី : និរតីចូលមក អី! មានហើយពួកពាយ័ព្យរួច បានពួកនិរតីមកក្រោយ ភាក្រក់ ភាចាម
បាននាំបំអស់ហើយ ។

ឆានី : មិញម៉ីនថាមានភាក្រក់ ភាអីមកពីណា?

សុភី : មិនដឹងស្រុកកាត់មកពីណា ។

ឆានី : ភាក្រក់នឹង កាត់ជាអ្នកណា?

សុភី : កាត់ក្តាប់តាមភូមិ មិនដឹងថាកាត់នៅភូមិណាៗ អត់ស្គាល់ទេ ។

ឆានី : ចុះម៉េចបានស្គាល់កាត់ ភាក្រក់ អ្នកក្តាប់?

សុភី : ចុះបើកាត់ឈ្មោះចុះ កាត់មកប្រើតាមចេញចល័តមុខព្រួញ ។

ឆានី : ចឹងកាលពេលមកដល់ភាក្រក់ កាត់ធ្វើយ៉ាងម៉េចខ្លះ ហៅអ្នកណាខ្លះ ហៅម៉ីនទៅចល័តជា
មួយអ្នកណាគេ?

សុភី : ទៅភូមិនេះច្រើន ។

ឆានី : ឲ្យតែក្មេងៗ ប៉ុនម៉ីន?

សុភី : ឲ្យម៉ាសើរីខ្ញុំ ឲ្យចេញទាំងអស់ ពីភូមិ ។

ឆានី : ភាក្រក់ អ្នកហៅ?

សុភី : មានឈ្មោះ មានអីគេប្រើ ដូចថាកាត់អ្នកបញ្ជានោះ ឈ្មោះគេមកប្រាប់យើងទៅ ។

ឆានី : ឈ្មោះនឹង កាត់ឈ្មោះអីគេ?

សុភី : កាលនេះខ្ញុំ ប្រធានក្រុម ។

ឆានី : ម៉ីន?

សុភី : ចាំ! ប្រធានក្រុម ទេ! ប្រធានក្រុមប្រើខ្ញុំ ។

ឆានី : ប្រធានក្រុមនោះឈ្មោះអីគេ?

សុភី : ប្រធានក្រុមនោះ ខ្មោច ភារី ។

ឆានី : ភារី នឹង កាត់អ្នកប្រើម៉ីនទៅណា?

សុភី : ប្រើទៅកែដី ។

ឆានី : តាត់ទៅវែកដីនៅណា ?

សុភី : នៅអាងត្រពាំងថ្ម មុខអាងត្រពាំងថ្ម ទំនប់រន្ធដុះបាញ់ ទៅដេកនេះហើយដេកកណ្តាលវាល ហើយ ។

ឆានី : ចឹងទៅដំបូងទៅទំនប់រន្ធដុះបាញ់សិន?

សុភី : ទេ! ទៅអាងត្រពាំងថ្ម ។

ឆានី : ចុះម៉ឺនថាទំនប់រន្ធដុះបាញ់?

សុភី : ដល់មកពីនោះវិញបានចូលមក ។

ឆានី : ចឹងដល់ពេលម៉ឺនទៅអាងត្រពាំងថ្មទៅប៉ុន្មានខែ?

សុភី : ទៅឡើងម៉ាខែជាង លើកបានដល់ភ្នំដងវែក ទៅបៀតភ្នំដងវែក ។

ឆានី : ទៅបៀតនឹងធ្វើអី?

សុភី : ទៅវែកដី ។ កំសត់នឹងទឹកមុជ គ្មានទឹកមុជទេ ស្នូតទុកស្ងៀកវិញទៅ ។

ឆានី : កាលពេលម៉ឺនទៅវែកគេធ្វើម៉េចខ្លះ?

សុភី : គេដាក់ម៉ែត្រឲ្យ ក្នុងម្នាក់៤ម៉ែត្រត្រឹមក្នុងម៉ាថ្ងៃ ។

ឆានី : លើករួចដែរ?

សុភី : អូ! ខំខាលតែរួច បើមិនរួចយើងអត់បាយ ។

ឆានី : ចុះម៉ឺនធ្លាប់លើកអត់រួចទេ?

សុភី : រួច មិនដែលអត់រួចទេ ខាលតែរួច ។ បើថាថ្ងៃណាដែលមិនស្រួលគេបន្ថយបាយ ។

ឆានី : កាលមុនបាយមានប៉ុន្មាន?

សុភី : ដូចថាបាយ ២វែកចេះគេបន្ថយឲ្យម៉ាវែកចេះ គេមិនឲ្យយើងពេញដែលយើងមិនរួច ។

ឆានី : ចុះការស្នាក់នៅម៉េចដែរម៉ឺន ព្រមព្រាម៉ឺននិយាយថាទឹកអីអត់មានហូបទេ វាពិបាក ចុះស្នាក់នៅគេឯកន្លែងណា?

សុភី : ស្នាក់នៅនោះ ដូចថារោងគេចេះ ឲ្យតែក្រុមនារីៗទេ បើប្រុសៗគេឲ្យនៅម៉ាជួរផ្សេងនារីៗគេដេករួមទៅ ក៏ក្រាលហើយកៅស៊ូ ដេកដី ។

ឆានី : នៅកន្លែងការដ្ឋាន ដែលយើងធ្វើនឹង ឬក៏កន្លែងផ្សេង?

សុភី : នៅកន្លែងបៀតនោះឯង បៀតកន្លែងវែកដី ។

ឆានី : កន្លែងម៉ឺនលើកដី ខាងណាត្រពាំងថ្ម?

សុភី : ទៅជើង ទៅណាំតារា មើលទៅឃើញភ្នំវែង ភ្នំដងវែក ពាក់កណ្តាលភ្នំដងវែក ។ តែនេះ យើងចេះតែឆ្លើយការដែលយើងដឹង ។

ធានី : ចឹងពេលមិននៅធ្វើនឹង អ្នកណាគេប្រធានកងមីន?

សុភី : ប្រធានកង ពួកនោះហើយ ពួកនិរតី ។ មិនដឹងថាគិតថាប៉ុន្មានទេ មិនដឹងថាគិតប៉ុន្មាន ដែល នៅតូចជង ក៏មិនសូវដឹង គិតថាប៉ុន្មានខែប៉ុន្មានឆ្នាំមិនដែលគិតទេ មើលថាបំពេលណាមិន ដឹងថា ។

ធានី : ចុះមីនអត់ស្គាល់ប្រធានកងគេ?

សុភី : ប្រធានកងក៏វារៀប ដល់យូរវារៀប ។

ធានី : ប្រធានកងច្រើន?

សុភី : ទេ! វាមិនមាននៅស្រុកយើង ។ ទេ! ពួកស្រុកយើងកាលនោះ មានពួកឆាត ប៉ុនឆាតនៅ ស្រមោច ឆាប់អស់ហើយ ។

ធានី : ឆាត នៅស្រមោច?

សុភី : បា! ឆាត ។

ធានី : ឆាតនឹង ប្រធានកងមីន?

សុភី : ប្រធានកង ប្រធានក្រុម គេដាក់ម៉ាក្រុម ។

ធានី : កាលមីននៅកម្មវិធីប៉ុន្មានដែរ?

សុភី : ដល់ទៅចុះគេដាក់កម្មវិធីនារី ។

ធានី : ព្រោះនៅត្រពាំងថ្ម គេចែកជាកម្មវិធីទី១ កម្មវិធីទី២?

សុភី : បា! កម្មវិធីទី១ កម្មវិធីទី២ ។

ធានី : ចុះមីននៅកម្មវិធីប៉ុន្មានដែរ?

សុភី : កម្មវិធីទី២ ខ្ញុំកម្មវិធីទី២ ។

ធានី : កាលគេឲ្យមីនដឹកដី៤ម៉ែត្រក៏បនឹង ៤ម៉ែត្រក៏ប៤ជ្រុង?

សុភី : ៤ជ្រុងៗទៅក្រោម ស្មាននេះដឹកដី៤ម៉ែត្រទៅក្រោម ម៉ាម៉ែត្រទៅមុខ ។

ធានី : ចុះ៤ម៉ែត្រក៏បម៉ែច ម៉ាម៉ែត្រទៅលើម៉ាម៉ែត្រក្រោម ៤ម៉ែត្រក៏ប?

សុភី : ដូចថាគេវាស់ម៉ាម៉ែត្រសំពត់៤ជ្រុងចេះ បើយើងដឹកកន្លះម៉ែត្រទៅមុខ គេវាស់អា៤លើក ទៅមុខទៀត ។ បើយើងដឹកដី៤ម៉ែត្រទៅក្រោមវាយ៉ាក(យ៉ាប) អានឹងគេវាស់បណ្តោយទៅ ចេះ ធ្វើម៉េចឲ្យបាន៤ម៉ែត្រក៏បឲ្យគេ ។

ឆានី : ប៉ុន្តែមិនដឹកៗ ធ្វើម៉េចឲ្យត្រឹម?

សុភី : យើងដឹកធ្វើម៉េចតំរង់ឲ្យត្រង់របស់គេចេះ តំរង់ឲ្យត្រង់ដូចជាទំនប់នេះណា តែវាចអត់បាន ត្រូវតំរង់ឲ្យត្រង់ ។

ឆានី : ចុះការហូបចុកមិនម៉េចដែរ?

សុភី : ហូបចុកចែករបប ។

ឆានី : ចែករបបម៉េច?

សុភី : ពេលយើងឡើងពីធ្វើការ គេវែជួន យើងបានម្នាក់មួយបើករបប អ្នកណាទៅទានអត់ខ្លះ ទៅក្រោយ ។

ឆានី : ហូបនឹង ដូចថាគេឲ្យប៉ុន្មាន គេឲ្យហូបយ៉ាងម៉េច បាយបបរឬន្ទាន?

សុភី : បាយ ។

ឆានី : បាយប៉ុន្មានម៉ាបាន ២បាន?

សុភី : ម៉ាកូនបានចង្កឹះ សម្ប ក៏ដូចថាយើងហូបគ្នាច្រើនម៉ាបានមកក៏ហួតគ្នា ១០ នាក់រួមគ្នា ។

ឆានី : បានសម្បអីខ្លះពេលហូប?

សុភី : សម្បនោះវាសុទ្ធ សម្បម្លូរសម្បអី ស្លឹកខ្នីនអីគេចេះដាក់ស្ន ប៉ុន្តែបានស្នេរទឹកប្រហុកឲ្យហួត ។ ដែលយើងទៅលើកអាងត្រពាំងថ្មនោះ ។ ស្នទឹកប្រហុក បុកស្លឹកខ្នីនដាក់ មិនសូវមានសាច់ មានអីទេ ថ្ងៃណាក៏មានទឹកប្រហុក ។ បើយើងមូលដ្ឋានចេះ យើងអត់សូវហើមទេ បើពួក អ្នកភ្នំពេញ ហើមច្រើនណាស់ ។ មានអាដេកនៅកន្លែងនាបក៏មាន ។ ប៉ុន្តែដែលពួកខ្ញុំវាចុះ មិនខ្លាច មិនញញើតអី ដូចថាវាដូចដៃដូចឆ្មារក៏សែនទៅចោលទៅ ឯងទៅដេក ។ ប៉ុន្តែ ពួកយើងវាមិនហើមទេ ។ ស្រណោះដែរ ខ្ញុំនៅជាមួយអ្នកភ្នំពេញប៉ុន្មាននាក់ ប៉ុន្តែភ្លេច ឈ្មោះអស់ កំសត់កំរជាមួយគេ ភ្លេចឈ្មោះគេអស់ នៅចល័ត ដេកហាលភ្លៀងក៏ភ្លៀង អាបាយម៉ាវៃកស៊ី២នាក់ក៏មាន ស៊ីវាមិនឆ្អែត ។ បើតាមភូមិដឹងថាបបរហើយ ។ ប៉ុន្តែមិន ឆ្អែតស្លឹកខ្នីន អំបិលស្ករចុងប៉ុននេះកញ្ចប់ស្លឹកខ្នីននាំគ្នាហូប ចេះតែស៊ីទៅឲ្យតែរស់ ។ ចេញ ចៃ វាតាមកអាវ ល្ងាចព្រលប់ចេះៗ ដោះអស់អត់ទឹកភ្នែក ដោះហាល ព្រឹកឡើងល្ងាច យកអាដេង ល្ងាចឡើងដាស់ហាលទៀត ។ អត់មានទឹកទេ ចុះព្រឹកនោះយកទ្បានមក មនុស្សរាប់ពាន់ដឹងបានទឹកភ្នែក ឲ្យបានដឹកឆ្អែតទៅរួចគ្នា ។ ស៊ីបាយក៏មិនដែលលាងបាន ។ ទឹកនោះគេដឹកទ្បានពីស្វាយ អាសាគេនគេធំ ទៅគេហៅចែកគ្នា ចុះនៅក្នុងព្រៃមិនមានទឹក ទេ ។

ឆានី : ចឹងនៅកន្លែងត្រពាំងថ្មនឹង ព្រៃទេ?

សុភី : ព្រៃ បើនៅនោះវាបៀតបៀន យើងចូលទៅជើងនោះ ពាក់កណ្តាលព្រៃ សព្វថ្ងៃមិន មានព្រៃទេ វិយាយសម័យនោះកំសត់ ដេករលឹមព្រៃចេះតែដេក ចុះរោងមានមិន មានស្តីបិទឲ្យជិត កាលក្រោមក៏ដេក បាត់តែវ៉ៃចោល ដេកចុះបន្តិចបន្តួចនៅកៀក ហ៊ាន តែបាត់តែវ៉ៃចោល ។

ឆានី : ចុះមីនដែលធ្លាប់មានបាត់ទេ បន្តិច បាត់ចប់?

សុភី : មិនហ៊ានប្រហែសទេ តែប្រហែសទៅតែវ៉ៃចោលនោះឯង ។

ឆានី : ដែលធ្លាប់មានអ្នកផ្សេងដែលកាត់បាត់បន្តិចបង្អីទេ?

សុភី : មានៗ អ្នកលួចដែរ ភ្នំអត់ លួចយកទៅដូរអ្នកនេះអ្នកនោះតាមភូមិ ។

ឆានី : ចឹងអ្នកដែលត្រូវបានលួចនឹង មិនចប់ មិនត្រូវគេយកទៅសម្លាប់?

សុភី : គេយកសម្លាប់ ។

ឆានី : មីនបានស្តាប់ឈ្មោះកាត់ទេ?

សុភី : ប៉ុន្តែយើងអត់ដឹងទេ ប៉ុន្តែគេហៅៗទៅហើយ ប៉ុន្តែគេហៅយកទៅណាអត់ដឹងទេ ប៉ុន្តែគេហៅ ចេះឯង គេថាដកយើងទៅរៀនសូត្រ គេកុហកយើង ។ ប៉ុន្តែអត់ដឹងថាគេយកទៅនេះ ទៅ នោះ យើងអត់ដឹងដែរ ស្រាប់តែគេហៅ បាត់មនុស្ស ។

ឆានី : មានច្រើននាក់ទេ ដែលគេលួចចប់ លួចបន្តិច ហើយគេយកទៅសម្លាប់ មានច្រើន?

សុភី : ទេ! មិនដឹងថាគេយកទៅណាទេ ។

ឆានី : អត់ដឹងមានច្រើន ហើយតិច?

សុភី : ទេ! ប៉ះថ្ងៃណាក៏មានមួយ មាន២អីទៅណា ប៉ុន្តែអ្នកឈឺៗរាល់តែថ្ងៃទៅចុះ យកទៅពេទ្យ ក៏យក អាបាត់ក៏បាត់ មិនដឹងថាយកទៅណា ។

ឆានី : ចឹងមនុស្សមកពីណាទៀត ដើម្បីជួស អ្នកដែលឈឺ អ្នកដែលបាត់?

សុភី : ចុះពួកនិរតីនោះឯង តែយើងទៅស្តាប់គេម៉េចស្តាប់គេ យើងធ្វើការដឹងថាធ្វើការ អាគេ អ្នកដើរមើលតាមរោងអាឯងទៅបាត់ មកវិញបាត់អ្នកឈឺនេះ ។ ដឹងថាយកទៅពេទ្យ ដឹង ថា យកទៅណាទេ យើងមិនដឹង ។ ប៉ុន្តែយើងដឹងមិនហ៊ានសួរបុសគល់គេ ខ្លាចតែបាត់ៗ យើងគិតថាធ្វើការស៊ីបាយស៊ីទឹកទៅ ដែលហ៊ានសួរនាំទេ ដឹងគេយកទៅណាទៅណា យើងអត់ដឹងទេ ។

ឆានី : ចុះមីនមានស្តាប់អ្នកដែលធ្វើការនៅត្រពាំងថ្មនឹង អ្នកណាគេប្រធាននៅនឹង?

សុភី : អត់ស្គាល់ទេ ។

ធានី : ចុះគណៈសហករណ៍យើងស្គាល់ទេ?

សុភី : បើអ្នកភូមិដែលនៅជុំគ្នាចេះដែលមិនស្គាល់ ប៉ុន្តែអ្នកក្តាប់ក្តាប់សុទ្ធជាគាត់មកពីនោះចំណាំ
គេម៉ែចបាន សុទ្ធតែពួកគាត់មកពីនោះឯង ។

ធានី : ចុះគណៈសហករណ៍យើងនៅនេះ ឈ្មោះអីគេ?

សុភី : សហករណ៍យើងក្នុងភូមិ?

ធានី : បា!

សុភី : មានតែមេលលក ប្រធានភូមិ ។

ធានី : ឈ្មោះអីគេ?

សុភី : ប្រធានភូមិយើងនឹង ។

ធានី : អត់ទេ កាលសម័យខ្មែរក្រហម?

សុភី : អូ! កាលមេលលកៗធ្វើប្រធានភូមិ មើលកាប់ចេកអត់បាន ចេកអំបូក ពន់មាន់គាត់ ។
កាល នោះខ្ញុំអត់ដឹងថា ខ្ញុំធ្វើអីផង ។ ប៉ុន្តែដឹងថា មីលូកមួយទេ ប្រធានសហករណ៍ ។

ធានី : ឈ្មោះអីគេ?

សុភី : អាលលក ប៉ុន្តែសម័យនោះ គាត់អត់ចេះអក្សរទេ គេដាក់ឱ្យធ្វើប្រធានសហករណ៍ ។

ធានី : ប្រធានសហករណ៍នឹង ប្រធានសហករណ៍អីគេ ប្រធានសហករណ៍ស្រែកើត?

សុភី : ប្រធានសហករណ៍ កុំសួរ ខ្ញុំអត់បាននៅភូមិទេ ខ្ញុំ ។

ធានី : ចុះតាក្រក់នឹងជាអីគេ?

សុភី : អត់ដឹងទេ ដឹងថាអ្នកដឹកនាំមកពីណា អត់ដឹងទេ នៅស្រុកភូមិណាទេ ។

ធានី : ដល់ពេលទៅដល់ទំនប់ត្រពាំងថ្មនឹង ក៏អត់ដឹងថាអ្នកណាគេអ្នកគ្រប់គ្រង?

សុភី : អត់ដឹង ប៉ុន្តែដឹងថានៅភូមិនេះ គាត់ប្រើអ្នកផ្សេងដូចជាប្រធានក្រុមចេះមកប្រាប់ដូចថា
ឈ្មោះខ្ញុំចេះឱ្យទៅមុខនេះ ប្រធានក្រុមទៅប្រាប់ហើយ ទៅដល់នោះមានប្រធានគេផ្សេង
ទៀត ប្រធានគេនៅក្តាប់ត ។

ធានី : ហើយមិននៅធ្វើនឹងបានរយៈពេលប៉ុន្មានខែ នៅត្រពាំងថ្មនឹង?

សុភី : នៅតែម្សិល ទាល់ម៉ាខែជាន់ រែកដីឡើងផ្ទៃស្នាអស់ ទាល់តែគេឱ្យមកវិញ ។ ចុះលើកពី
ការវិនិច្ឆ័យអន្តរ ដល់ត្រពាំងថ្ម ដុតពីត្រពាំងថ្ម ហួសទៅណាវា ទៅក្នុងដីរែក ទៅកណ្តាល
ព្រៃនោះ ។

ឆានី : ចឹងពេលមិនលើកហើយ បន្ទាប់មកមិនទៅណាទៀត បន្ទាប់ពីលើកនឹង?

សុភី : គេឲ្យមកនេះ គេអត់ឲ្យចូលភូមិទេ គេឲ្យដេកកណ្តាលវាលដើមពោធិ៍ អត់ឲ្យចូលភូមិទេ ។

ឆានី : ម៉េចចឹង?

សុភី : គេថាបើយើងចូលភូមិ ឯងទៅវិញ ។ ដល់ហើយគេអត់ឲ្យចូលភូមិទេ គេឲ្យដេកនៅនោះ បើថាម៉ែឪនឹក ឲ្យមកជួបមួយភ្នែកៗទៅ ថ្ងៃល្ងាចឡើងឲ្យទៅដល់កន្លែងគេវិញ ។

ឆានី : ទៅកន្លែងនឹងធ្វើអីគេ?

សុភី : រែកដី រែកបំពេញទំនប់នេះ រែកបន្ថែមទំនប់នេះ ។ ប៉ុន្តែទំនប់នេះ ដូចថាម៉ារក្តុកលើកមុន ចេះ ពួកយើងលើកមុនចេះ យើងមកបន្ថែមពីក្រោយម៉ាសារទៀត ឲ្យឃើញថាខ្ពស់ វា មាន២សារ ទំនប់នេះ ។

ឆានី : កាលពេលលើកទំនប់នៅត្រពាំងថ្ម លើកខែច្រាំង ខែវស្សា?

សុភី : ខែច្រាំង ។

ឆានី : តែពេលនឹងលើកហើយអស់នៅ ទំនប់នឹងហើយទេ?

សុភី : លើករួច ឡើងគេធ្វើគេរាំគេលេងសិល្បៈឡើងរួច បានរែកមកនេះ ។

ឆានី : ចឹងគេសម្ពោធនឹងហើយ?

សុភី : សម្ពោធនឹងហើយ ។

ឆានី : កាលនឹងគេសម្ពោធនឹងគេធ្វើម៉េចខ្លះ?

សុភី : គេចុះលេងតែគ្នាគេ ។ គេចុះលេងតែគ្នាគេ
 យើងទាល់ល្ងាចឡើងតែខែភ្នំពេញបូរមីចេះក៏គេ
 លេងសិល្បៈលេងអីក៏គេដាក់ភ្លើងអំពូលម៉ែត្រដាក់អី យើងទៅមើលគេៗ លេងតែគ្នាគេ
 ដែលបានអីបើមនុស្សរាប់ពាន់នាក់ ។

ឆានី : មើលឃើញទេ?

សុភី : ឃើញ ។

ឆានី : តែចង់និយាយថា ពេលព្រឹកឡើង គេមានធ្វើពិធីសម្ពោធនឹងធ្វើអី ឬក៏យប់ឡើងគេ ឲ្យយើង ទៅមើលសិល្បៈ?

សុភី : អូ! ឃើញតែយប់ ថ្ងៃដឹងគេឲ្យ ។

ឆានី : ថ្ងៃឡើងធ្វើអីទៀត គេឲ្យមើលសិល្បៈហើយ?

សុភី : គេឲ្យនៅម៉ាថ្ងៃនឹងឯង ព្រឹកឡើងគេឲ្យចេញ ។

ឆានី : ចឹងកាលពេលម៉ីងធ្វើទំនប់នឹងហើយអស់ទេ?

សុភី : រួចអស់ ។

ឆានី : តែពេលនឹងមានទឹក?

សុភី : ទឹកមានខ្លះហើយ បានទំនប់ បានប្រឡាយមាន តែទឹកល្អក៏យើងហូបវាមិនកើត ។

ឆានី : ចឹងពេលគេលេងល្ងាន លេងនៅកន្លែងណា?

សុភី : គេលេងនៅនឹងស្ពាន ។

ឆានី : នៅលើស្ពាន?

សុភី : ទេ! រោងគេមាន មិនមានលេងលើស្ពានទេ ធ្វើរោងដូចជាស្ពានធំចឹង ធ្វើរោងមកឆ្ងាយពីស្ពាន ។

ឆានី : ប៉ុន្តែចូលខាងក្នុង ឬខាងក្រៅទំនប់?

សុភី : ដឹងណានៅក្នុងនៅក្រៅធ្វើរោងចឹង ។

ឆានី : ព្រោះកាលនឹងម៉ីងថាមានទឹកដក់តិចៗ ហើយ

សុភី : ទឹកមានគានកូនប្រឡាយ ក្នុងអាងមិនមានទឹកទេ មានអាបង្កូរយើងជីក ។

ឆានី : ចឹងមានតែគេលេងក្នុងអាងនឹង?

សុភី : លេងក្នុងអាង ទាំងល្អយើងនេះលេងដែរ ។ អាទេនេះលើកទំនប់ហើយគេលេងដែលវាក្តីមុនដែលគេលើក ពួកខ្ញុំមិនមែនលើកនេះទេ ដល់វាក្តីក្រោយបានពួកខ្ញុំមកបន្ថែម ។

ឆានី : ចឹងបន្ទាប់ពីម៉ីងមកវែកទំនប់ហើយ ម៉ីងមកធ្វើនៅទំនប់នេះបាញ់រហូតដល់ភូមិយើង?

សុភី : បា!

ឆានី : រហូតដល់ឆ្នាំប៉ុន្មានទៅ?

សុភី : អត់ប៉ា ដឹងឆ្នាំប៉ុន្មាន ។

ឆានី : ចុះពេលណារៀនណាមចូល ធ្វើទំនប់នឹងហើយនៅ ទំនប់ត្រូវពាំងថ្ម?

សុភី : រៀនណាមចូលរួចហើយ រៀនណាមចូលរួចអស់ហើយ រួចឡើងខ្ញុំដល់នេះ ខ្ញុំមកភូមិ គេឲ្យខ្ញុំទៅស្ទូននឹងទឹកដោះ ឲ្យខ្ញុំទៅនៅទឹកដោះ អត់សូវបាននៅភូមិប៉ុន្មានទេ ។

ឆានី : ចុះទៅនៅទឹកដោះធ្វើអីគេ?

សុភី : នៅស្ទូន ។

ឆានី : នៅទឹកដោះ ស្ទូនហើយធ្វើម៉េចទៀត?

សុភី : សូន្ន មិនចេះសូន្នគេទេ គ្មានធ្វើអីទៅដល់ទឹកដោរ ពួកវៀតណាមចូលៗនាំទៅជើងចេះ នាំទៅដល់ព្រៃស្រុកតាខែកតោកក៏ ទៅព្រៃនោះហើយបានពួកគេថា បងប្អូននៅភូមិណា ទៅភូមិនោះវិញទៅ កុំបាច់ទៅតាមខ្ញុំនៅឆ្ងាយណាស់ គេឆ្លងទៅភ្នំដងរែក ។ បើចេះតែនាំខ្ញុំទៅខ្ញុំអត់ដែលបានឃើញភូមិទេ តែដល់នេះក៏ ។

ធានី : ចឹងមីនគ្រឿងបំបែកភូមិនេះមក?

សុភី : មកភូមិវិញ ក៏គេទៅ ពួកនោះដូចជាមានចិត្តស្រណោះថា បែបអើយទៅភូមិវិញទៅ ប៉ុន្តែមិនមានបែបទេ ហោបងៗឯងទៅភូមិបង្កឯងវិញទៅ ខ្ញុំទៅហើយ ទៅនោះ ។ កាលនោះវៀតណាមបន្តកុំចូលភ្នំលាភនោះម៉ាក្រាប់ ភ្នំស្វាយម៉ាក្រាប់វៀតណាមបន្តកុំចូល ។ វាប្រាប់ថា ចេះទៀត ឆាប់គេចឲ្យផុតពីយួន ខ្លាចយួនដាំតែ ។

ធានី : ខ្មែរក្រហម ឬវៀតណាម?

សុភី : ពួកខ្មែរក្រហមគេប្រាប់ពួកខ្ញុំ ។

ធានី : ចឹងមីនរត់ទៅតាមខ្មែរក្រហមដែរ?

សុភី : វាយក នាំទៅ វាទូទៅ ដល់ចុះដល់ពាក់កណ្តាលព្រៃ ប្រាប់ថាទូនាំមកភូមិវិញមក អត់ទូទៅតាមវានោះទេ បានមកភូមិវិញ ។ កុំអីទូខ្ញុំដែលឃើញណា ទៅដល់ណា កំសត់ណាស់ ខ្ញុំ ។

ធានី : ចឹងគេចាំបាច់កៀរ ប្រជាជនយើងទៅតាមគេធ្វើអី?

សុភី : វាប្រាប់ថាចេះ ឲ្យចេញផុតពីដួលសិន ខ្លាចយួននោះបន្តកុំចូលទៅវាត្រូវ ។ បានឲ្យជាគេចនៅនោះ ។ ហើយប្រជាជន អាណាមានរទេះ ដឹកកូនដឹកចៅទៅ អាខ្លះទាំងអោប-កកូន ឲ្យ គេចចេញពីដួលឲ្យអស់ទៅខាងជើង ភូមិខ្ញុំទៅនោះវាប្រាប់ឲ្យទៅនោះទៀត គេចឲ្យឆ្ងាយមិន ឲ្យនៅបៀតដួលទេ ថាខ្លាចក្រាប់វាផ្លាតត្រូវ ។

ធានី : ហើយបានរត់មកដល់ភូមិ ឃើញភូមិយើងយ៉ាងម៉េចដែរ?

សុភី : ភូមិដល់ក៏មកដល់ ដឹងណាបងប្អូន ម៉ែដឹងនៅណា បែកគ្នា ទម្រាំបានជុំគ្នា ។

ធានី : ហើយចុះម៉េចបានជុំគ្នា?

សុភី : ទេ! ដល់មកដឹងថាដូះម៉ែទៅ ដល់នេះទៅគាត់ទៅជជាក់ទៅរកត្រីល្ងាចក៏ទៅជួបគ្នា អត់បាននៅណាទេ ម៉ែខ្ញុំ ។ ខ្មោចតាចាម ប្រធានសហករណ៍ ។

ធានី : តាចាមនឹង គាត់ចាម បានគាត់ដាក់ឈ្មោះចាម?

សុភី : ខ្មែរ ពួកអ្នកនោះឯង ប៉ុន្តែចុះបើកាលនោះខ្ញុំមកពីណាទេ រកសម្លាប់ខ្ញុំចោល ថាខ្ញុំកូនអ្នកថ្មី ថាម៉ែនោះយកខ្ញុំមកចិញ្ចឹម ដល់ខ្ញុំមិនដែលបាននៅផ្ទះទេ ក៏ខ្ញុំដើរ ហ៊ុំមុខហ៊ុំមាត់ក៏ស ចុះបង ប្អូនខ្ញុំនៅនេះខ្មៅៗ ដល់ខ្ញុំស ដល់គាត់ថានេះ ម៉ែនេះចិញ្ចឹមកូនអ្នកថ្មី យកខ្ញុំទៅសម្លាប់ ចោល បានចាស់ៗស្រុកនេះ ចេះតែប្រាប់ទៅបានជឿៗ មិនដែលបាននៅភូមិទេ ខ្ញុំ នោះ ។

ឆានី : តាចាមនឹងគាត់នៅណា ឥឡូវ?

សុភី : ស្លាប់អស់ហើយ កាលនោះគាត់ទៅស្លាប់ណាទៅជើង មិនដែលបាននៅភូមិទេខ្ញុំ ទើបបាន យួនចូលក៏មកៗ បានម៉ាយប់ ក៏គេប្រមាថថាចុះទៅកើតទៅជួបវិញហើយ ខ្លាចគេយកវ៉ែ ចោល ។

ឆានី : ចឹងពេលនៅត្រពាំងថ្ម ម៉ែនស្នាក់នៅកន្លែងណា?

សុភី : នៅកណ្តាលវាលចេះ កណ្តាលវាលស្រែ ។

ឆានី : ក្បែរកន្លែងយើងដឹកធ្វើការ?

សុភី : បៀតកន្លែងយើងវែកដី ។

ឆានី : ហើយវែកពីពេលណាដល់ពេលណា?

សុភី : អានេះគេដាក់ឲ្យយើងក្នុងម្នាក់៤ម៉ែត្រក៏ប យើងលើកពេលណាច្របតែយើង បើថា យើងលើកពីព្រឹកចេះ ថ្ងៃឡើងក៏យើងដេក បើថាយើងលើកមិនរួចក៏លើកវាស់ល្ងាច ។ បើ យើងដូចថាចង់ល្បឿន យើងអត់បានដេកយប់ទេ ខំរែកយប់ព្រៃរួច ថ្ងៃក្តៅ យើងបានសម្រាក ម៉ាសនុះ ល្ងាចឡើងគេវាស់ឲ្យទៀត ។ ទាល់ល្ងាច គេចាប់ផ្តើមវាស់ឲ្យទៀត ប៉ុន្តែយើងលើក យប់ទៅវាត្រជាក់ ។

ឆានី : យប់ម៉ោងប៉ុន្មាន?

សុភី : អូ! ម៉ោង១០ ទល់ភ្លឺ ។

ឆានី : ម៉ោង១០ ទល់ភ្លឺ?

សុភី : ទល់ភ្លឺ ។

ឆានី : ម៉ោង១០ យប់?

សុភី : ម៉ោង១០ យប់ ។

ឆានី : ទល់ភ្លឺ?

សុភី : ទល់ភ្នំមើលណាមួយម៉ោង៨-៩ យើងបានសម្រាក ហើយដល់ម៉ោង៨-៩មិនរួចទេ ដឹងថា ថ្ងៃណាមិនរួចទេ ថ្ងៃណាក៏រួចទៅ ។

ឆានី : ចឹងពេលថ្ងៃធ្វើម៉េច ថ្ងៃទៅគេនាំវិញទៅ?

សុភី : ថ្ងៃ ក៏ហូបបាយទៅសម្រាកមិនទាន់ស្មើក្រុមនេះដឹង គេវាស់ទ្រទៀត យើងចាប់ផ្តើម ចោលអីទុកតំរង់ទុកយប់ អត់ដែលបានឈប់ទេ ។

ឆានី : ចឹងយប់ឡើងធ្វើ ថ្ងៃក៏ធ្វើ?

សុភី : ធ្វើទាំងអស់ ។

ឆានី : ចឹងមានពេលណាសម្រាក?

សុភី : សម្រាកតែពេលហូបបាយម៉ាសនុះប៉ុននោះ យើងខំធ្វើទ្រទ្រង់រួច យើងបានធូរកម្លាំង ។

ឆានី : ធូរកម្លាំងយ៉ាងម៉េច បើយប់ឡើងមិនងើបធ្វើ?

សុភី : ហូបតែបាយរួច ម៉ោង១២ ទាល់ម៉ោង១ ម៉ោង២ទៀត គេចាប់ផ្តើមវាស់ទ្រយើងទៀត ។ វាស់ទ្រទុកទៀត យើងចារទុកចេះ អាទេនេះរបស់បងខ្ញុំខាងនោះ អាទេនេះខាងនេះ យើងចារ តំរង់យក បើរបស់យើងណែកកាប់ៗទុកទៅ យើងយប់ឡើងកាយៗមកកែដាក់ទៅ វាមិន សូវបាក់ការ ។ យប់ឡើងយើងគ្រាន់តែប្រមូលដាក់ ។

ឆានី : ហើយមិនដល់ពេលយប់ឡើងកែចិន មើលឃើញដែរ?

សុភី : បើខ្ញុំភ្នំ បើខ្ញុំនឹងតែអត់កែតទេ ។

ឆានី : ពេលណាដែលមិនបានដេក?

សុភី : អត់សូវបានដេកទេ ។ ប៉ុន្តែទាំងគេទាំងឯងធ្លាប់ទៅម្នាក់ៗ ធំតែក្បាល ។

ឆានី : ហើយមានកម្លាំងកែ ហូបអត់បាន ទឹកអត់មានឆ្អុលចិន?

សុភី : ចេះតែស្ងួត បើមិនស្ងួតខ្លះគេរំលែក ។

ឆានី : ចុះអ្នកថ្មីអីធ្វើដូចម្តេចកើត?

សុភី : អាខ្លះក៏កើត ខ្លះគ្នាមិនកើត ។

ឆានី : ភាគច្រើនធ្វើកើតទេ?

សុភី : ភាគច្រើនធ្វើអត់កើតទេ ។

ឆានី : ហើយចិនពួកកាត់ទៅណាទៅ?

សុភី : ពួកគាត់បើថាលី គាត់លីអី ប្រធានក្រុមនោះឯងគេយកទៅដេកពេទ្យ គេតាមដាន បើថា
យើងអ្នកជា ព្រឹកឡើងចេញ អ្នកលីពេទ្យគេដើរឲ្យថ្នាំលេប ។ បើថាលេបមិនបាត់ទេ គេ
យកឲ្យដេកពេទ្យកន្លែងពេទ្យធំគេ ។

ធានី : ចឹងនៅនឹង ភាគច្រើនដូចជាអ្នកថ្មីមកធ្វើការនៅនឹង?

សុភី : អត់សូវច្រើនទេ ពួកយើងបានច្រើន ។

ធានី : អ្នកចាស់ច្រើនជាង?

សុភី : អ្នកចាស់ច្រើនជាង បើពួកអ្នកថ្មីដូចជាម៉ាក្រុម៣-៤នាក់ក៏ភ្នំហើមលី យកទៅពេទ្យទៅ ។

ធានី : ដែលឃើញអ្នកដែលហើមលី យកទៅពេទ្យនឹង ហើយយកត្រឡប់មកវិញ?

សុភី : ខ្លះក៏មកវិញ ខ្លះមិនឃើញមក ខ្លះបញ្ជូនឲ្យទៅភូមិវិញ ឲ្យមកភូមិយើងវិញដូចជាម៉ែឪនៅ
នេះឲ្យមកស្រុកនេះវិញ ។

ធានី : ម៉ីងជឿចឹងទេ?

សុភី : ចុះវាមិនដែលបានថា គិតថាចុះ គេថាទៅភូមិក៏ទៅណា វាមិនដែលគិតថាគេយកទៅណាទៅ
ណែក៏មិនគិតទេ តែគេយកទៅពេទ្យក៏ទៅៗ ។

ធានី : គិតចឹង?

សុភី : ហ្នឹងហើយ គិតចុះឯង មិនដឹងថាគេយកទៅណាទៅណែ ។

ធានី : ហើយអ្នកណាគេអ្នកប្រាប់ម៉ីង មេកងរបស់ម៉ីង? ឈ្មោះ ឆាតនឹង គាត់អ្នកប្រាប់?

សុភី : ហ្នឹងហើយ ប្រាប់ថាអ្នកដេកត្រង់នេះឈ្មោះអី យកទៅពេទ្យហើយ ។

ធានី : ចុះពេលម៉ីងឆាតនឹង ខាងបស្ចឹម ខាងទិសភី?

សុភី : ទេ! ពួកប្រជាជនយើងនេះឯង ។

ធានី : ភូមិយើង?

សុភី : ភូមិយើងនេះ ។

ធានី : ចឹងពេលដែលខាងបស្ចឹមមកដល់ អ្នកទាំងអស់នឹងគាត់ទៅណាវិញ?

សុភី : អត់បានសួររំខំថាទៅណាៗ ។

ធានី : តែគាត់នៅនឹងដែរអត់ ម៉ីងឆាតនឹង?

សុភី : នៅទាល់តែឡើងបែកមកនេះ បានបែកភ្នំ ។

ធានី : ចុះដូចជាអ្នកចាស់ៗដូចគ្នាក្រក់ ។

សុភី : ចាស់ មិនមានគ្នាក្រក់ទេ ។

ឆានី : មិនមែនទេ! ចង់និយាយថា អ្នកគ្រប់គ្រងមុន មិនថាគ្រប់គ្រងនឹង អ្នកគ្រប់គ្រងជាទូទៅ រហូតដល់ពេល មិនមានដឹងថា បន្ទាប់ពីគ្រប់គ្រងមក មានអ្នកណាគេឡើងជំនួសគាត់អត់ ឬបែកពី៧៧មកអីចឹង?

សុភី : ទៅមិនដែលនៅភូមិបោះ មិនដឹងជាអ្នកណា ។

ឆានី : ចឹងពេលនៅកងចល័តនឹងក៏អត់ដឹងដែរ?

សុភី : ចល័តទៅចេះទៅ ។

ឆានី : អត់ដឹងថាអ្នកណាគេប្រធានកងចល័ត?

សុភី : ប្រធានតែពួកគេ ក៏យើងមិនស្គាល់ឈ្មោះទេ គិតតែប្រើៗទៅដូចជាម៉ាក្រុម១០នាក់ អ្នក ភូមិខ្ញុំក៏មួយ គេបន្តពីលើទៅទៀត ប្រាប់បន្តមកទៀត ។ ឃើញខ្ញុំភូមិខ្ញុំ អត់សូវបាននៅ អត់សូវស្គាល់ទេ ខ្ញុំដើរចល័ត មិនសូវស្គាល់ថាភូមិនេះត្រង់ណាត្រង់ណែ ក៏ខ្ញុំមិនសូវស្គាល់ ទេ ។

ឆានី : ចុះមេកណៈតំបន់អីក៏មិនអត់សូវស្គាល់ដែរ? ហើយគេធ្វើទំនប់នឹងដើម្បីអី មិនដឹងអត់?

សុភី : អត់ដឹងទេ ។ មិនដែលឃើញគេ គេប្រើយើងក៏ប្រើ មិនដែលដឹងថាគេចេះចុះមិនដឹងទេ ។ ទឹកគេដឹងមក ក៏បែកគ្នាម៉ាតែនេះ ។

ឆានី : ចឹងពេលរៀនណាមចូល មិនមកភូមិ?

សុភី : បា! មកភូមិ ។

ឆានី : ហើយពេលមកដល់ភូមិយើង ប្រជាជនយើងនៅជុំច្រើននៅ?

សុភី : ប្រជាជននៅពេញភូមិហើយ ។

ឆានី : ចឹងពេលរៀនណាមចូល មិនធ្វើអីទៀតទៅ?

សុភី : ទេ! ខ្ញុំមិនបានធ្វើអីផង មែនឲ្យយកប្តី ។

ឆានី : ឲ្យយកគ្រូសារឆ្នាំ៨០ ?

សុភី : បា!

ឆានី : ចុះមិនអ្នកដែលនៅត្រពាំងថ្មស្ទាប់ម៉េច?

សុភី : ទេ! អាជឿនឹងខ្ញុំអត់ដឹងទេ រឿននឹងទៅក្រោយទេនៅនេះផ្សេង ។ កាលនោះអត់មានទៅ រែកដីទេ កាលនោះគេឲ្យទៅធ្វើអី ដែលគេបាញ់ ។

ឆានី : ចឹងខាងណាអ្នកបញ្ជូនគាត់ទៅ?

ភាច រសៈ : ដែលពួកខាងភូមិបញ្ជូនទៅ ។

ធានី : អត់មានអ្នកណាការពារកាត់?

ភាច រស់: មានអ្នកកាន់កាប់ស្រុកក្រោម... ។

ធានី : នៅឆ្នាំណាដែលគេហៅប្រជាជនយើងទៅ?

ភាច រស់:៧២ ៧៣ហើយ ភ្លេចហើយ យូរគ្រាន់។

ធានី : ប្រហែលជាប៉ុន្មាននាក់?

ភាច រស់: នៅភូមិយើងអត់មានគ្រោះថ្នាក់ទេ ។

ធានី : ចឹងបន្ទាប់ពីបាញ់សម្លាប់ហើយ ពួកកាត់លែងទៅត្រពាំងថ្មនេះរហូត?

ភាច រស់: ដល់វាគ្រោះថ្នាក់ចឹងទៅ មកវិញទាំងអស់គ្នា អត់បានដឹកបានអី ។

ធានី : មិនមកដល់សព្វថ្ងៃ មិនមានមុខរបរធ្វើអីដែរ?

សុភី : អត់មានធ្វើអីទេ ខ្ញុំធ្វើតែស្រែ កូនឲ្យរៀនភិប័ត្រ កន្លែងតែឈឺ ។

ធានី : មិនដែលធ្លាប់ពួកលោកកាត់ទោសមេដឹកនាំខ្មែរក្រហមទេ?

សុភី : ដែលកាលសម័យនោះ?

ធានី : អត់ទេ ឥឡូវ ដែលថាពួកកាត់អញ្ជើញទៅមើល ។

សុភី : អត់សួរស្តាប់ ។

ធានី : តែមិនដែលឮរឿងនឹង?

សុភី : ទេ! កាត់និយាយប្រាប់ ។

ធានី : ប្រាប់ថាម៉េចខ្លះ?

សុភី : ចុះខ្ញុំអត់ចាំ ។

ធានី : ដឹងឮថាអី?

សុភី : ដែរ ប៉ុន្តែមិនចាំ មិនដឹងនិយាយ ស្តាប់បានតែស្តាប់ និយាយថាកាត់ទោសខ្មែរក្រហម ។

ធានី : ចុះមិនគិតថាកាត់ទោសនឹងមានប្រយោជន៍អត់មើលទៅ?

សុភី : ដឹងទៅយ៉ាងណា មិនដែលដឹង ។

ធានី : អត់ដឹងនិយាយថាម៉េច?

សុភី : ដឹងយ៉ាងម៉េច ដឹងយ៉ាងណា ។

ធានី : ចឹងមិនខ្ញុំអស់អីសួរមិន មិនមានអីចង់សួរខ្ញុំវិញទេ?

សុភី : ដូចមិនមានសួរអី ដល់សម័យនោះគិតថាដឹងថាកំសត់ហើយ អាទិកមិនមានម្តង អាបាយ

ហូបមិនឆ្អែត ។

ធានី : ប៉ុន្តែនឹងមីន?

សុភី : បា!

ធានី : បា! អរគុណប្រើមីន ។

« ចប់ »